

ців для забезпечення ними безпечних умов праці, але й за рахунок трансформації системи охорони праці в систему забезпечення професійної безпеки та розробки економічного механізму управління професійними ризиками на основі галузево-процесного підходу, який дозволить структурувати професійні ризики на гірничодобувних підприємствах і запровадити відповідні заходи щодо їх попередження з метою усунення наслідків від їх настання.

Список використаних джерел

1. Амоша О.І. Галузеві проблеми і пріоритети промислової політики України / О.І. Амоша [та ін.]: наук. доповідь [Текст]. – Донецьк: Ін-т економіки промисловості НАН України, 2009. – 42 с.

2. Вагонова О.Г. Економічні аспекти управління охороною праці на вугледобувних підприємствах: монографія / О.Г. Вагонова, Л.В. Касьяненко [Текст]. – Дніпропетровськ: НГУ, 2013. – 186 с.

3. Залознова Ю.С. Забезпечення безпеки праці на вугільних шахтах: стан і наслідки / Ю.С. Залознова // Социально-экономические аспекты промышленной политики: сб. науч. тр. – Донецк: ИЭП НАН Украины, 2007. – С. 168-179.

4. Кружилко О.Є. Аналіз стану виробничого травматизму у вугільній галузі / О.Є. Кружилко, В.В. Майстренко, О.І. Полукаров // Проблеми охорони праці, промислової та цивільної безпеки: збірник матеріалів Одинадцяті Всеукраїнської науково-методичної конференції. – К.: НТУУ «КПІ», 2014. – С. 223-225.

5. Малеев М.В. Експертна оцінка виробничого травматизму та основні напрями підвищення промислової безпеки шахт [Електронний ресурс] / М.В. Малеев, А.А. Мартинов, В.Г. Здановський. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/old_jrn/Soc_Gum/por/2010_18/2010_18/opr3.pdf.

6. Аналіз страхових нещасних випадків на виробництві та профзахворювань за 2012 рік. – Режим доступу: <http://www.social.org.ua/view/3015>.

7. Аналіз страхових нещасних випадків на виробництві та профзахворювань за 2013 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.social.org.ua/view/4126>.

8. Аналіз страхових нещасних випадків на виробництві та профзахворювань за 2014 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.social.org.ua/view/4787>.

9. Аналіз страхових нещасних випадків на виробництві та профзахворювань за 2015 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.social.org.ua/view/5456>.

10. Статистика виробничого травматизму на державних підприємствах, що знаходяться на території, підконтрольній українській владі станом на 01.01.2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://mpe.kmu.gov.ua/minugol/control/uk/publish/article?art_id=245078475&cat_id=202151.

11. Виробничий травматизм [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://mpe.kmu.gov.ua/minugol/control/uk/publish/officialcategory?cat_id=202151.

12. Відомості про стан виробничого травматизму за 12 місяців 2015 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dnopr.gov.ua/index.php/uk/operativna-informatsiya/travmatizm/11245-vidomosti-pro-stan-virobnichogo-travmatizmu-za-dvanadtsyat-misyatsiv-2015-rik>.

13. Травматизм на виробництві [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ukrstat.org/uk/druk/publicat/kat_u/2013/sb/07_13/zb_prU_2012.zip.

14. Аналіз страхових нещасних випадків на виробництві та профзахворювань за I квартал 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.social.org.ua/view/5668>.

15. Статистика виробничого травматизму на державних підприємствах, що знаходяться на території, підконтрольній українській владі станом на 01.04.2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://mpe.kmu.gov.ua/minugol/control/uk/publish/article?art_id=245101665&cat_id=202151/.

Є. В. Болотіна

канд. філос. наук,

Г. І. Радковська

Донбаська державна машинобудівна академія, м. Краматорськ

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ І МЕНТАЛІТЕТ УКРАЇНЦІВ

Актуальність теми. Соціально-економічні та політичні перетворення, що проводяться нині в Україні, багато в чому залежать від створення ефективної системи державного управління. Становлення України як демократичної, правової і соціальної держави зумовлює особливі вимоги до рівня компетентності та професіоналізму державних службовців. Саме тому першочерговим завданням держави є комплектування органів державного управління кваліфікованими спеціалістами, які будуть нести відповідальність за стан справ у країні.

Перехід до інформаційного суспільства є складним. У процесі зростання ролі інформаційного забезпечення державних органів змінюються відносини зі споживачами державних послуг. Інформаційне суспільство потребує зміни механізмів інформаційного забезпечення, формату спілкування працівників органів публічної влади з громадянами. Для функціонування державного управління як якісно нової парадигми суспільного буття важливим і необхідним є розуміння необхідності застосування суб'єктного підходу при здійсненні державного управління.

Формування людини відбувається протягом усього її життя. На ранніх етапах відбувається закладання основних чеснот та цінностей. В подальшому вони потребують свого розвитку. Особливим у даному розрізі є питання державної служби і державного управління, як вищої надбудови суспільного життя.

Одним із проблемних аспектів функціонування України є корупція, котра пронизала усі сфери суспільного існування соціуму та стала зазедве не загальноприйнятним способом його буття. Той факт, що серед найбільш уражених корупцією сфер зазначено і державну службу, може видатися логічним, якщо зважити на занепад суспільної моралі, низький рівень професійної культури та недостатній рівень матеріального забезпечення держслужбовців. Наслідками корумпованої державної служби стають незадовільна якість управлінської послуги та неможливість отримати її вчасно й у потрібному обсязі без додаткових «стимулів», підривання довіри громадян до влади та нівелювання законслухняного способу життя тощо. Названі проблеми призводять до соціальної напруги та до існування у суспільстві та у сфері державної служби глибокої морально-ідеологічної кризи.

Сучасні європейські підходи до публічного адміністрування, пов'язані з необхідністю зростання ролі держави як регулятора, ключовим інструментом якого стає «формування правил».

Публічне управління в Україні проходить етап свого становлення. Публічне управління (*public management*) – це діяльність, яка забезпечує ефективне функціонування системи органів державної влади, регіонального врядування, органів місцевого самоврядування, громадських (неурядових) організацій, фізичних осіб та інших суб'єктів громадянського суспільства з метою реалізації державної політики в найрізноманітніших сферах суспільного життя.

Аналіз останніх досліджень. Західні дослідники Б. Питерс [1] і В. Райт [2] відзначали, що за останні два десятиліття жодна з галузей політичної науки не зазнала трансформацій, порівнянних з тими, які сталися у сфері соціального управління. Майже усі основні істини, якими керувалися як практики соціального управління, так і теоретики, тепер ставляться під сумнів і нерідко поступаються місцем новим уявленням. Поки неясно, чи досягнута згода відносно деяких нових доктрин, проте вже цілком очевидно, що старі концепції, як і колишня практика, у наш час викликають велику недовіру.

У сучасних умовах глобалізованих систем, щоб говорити про національну природу того чи іншого явища, потрібно мати неабиякий науковий авантюризм, або ж належну аргументовану, доказову базу. Тим паче, коли мова йде про такі явища як «державна» чи «державне управління», «навчання» чи «викладання», яких шоразу, як і самих виконавців, прагнуть підвести під певні шаблони, загнати в цивілізоване «прокрустове ложе» з допомогою певних не завжди ефективних програм.

Доба «шаблонів», «стандартів», «штампів», «трафаретів», «плагіатів», «інтеграцій» зробила свій внесок, уніфікувавши те, чим пишається кожен індивід – це оригінальність походження, особливості формування і самого розвитку. А тому й таке явище як «національна держава», «національне виховання», «національне навчання» від часу німецьких класиків Г. Гегеля, А. Мюллера, Й.Г. Фіхте і особливо Ф. Ліста зазнала значних трансформацій [3].

Варто при цьому наголосити, що й природа національної держави зазнала певних змін. Міцна оболонка, що колись існувала навколо кожної національної системи, захищаючи її від зовнішніх впливів, у результаті суцільної інформатизації та тотального проникнення засобів масової інформації, сьогодні практично зникла. Напрошується попередній висновок, що взаємна захисна функція – нація формує державу і оберігає її як основну цінність, а держава, в свою чергу, сприяє реалізації головного ідеалу нації – розчинилася в сьогоdnішніх умовах. Держава, як і державотворча нація, втрачають свій імунітет.

Це особливо гостро відчувається в Україні. Досить побіжно зробити оцінку стану державного управління, пов'язаного з дефіцитом економічного, інформаційного суверенітету, аби переконатися, що національні особливості державного управління, як і науки та навчання «державне управління», проявляються не через презентабельність сильних інститутів державної влади, а через їх слабкість, через розмежування (майже розірваність) державних і національних інтересів.

В останні роки в Україні з'явилися нові наукові дослідження, присвячені проблемі визначення специфіки української ментальності. Це роботи І. Бичка [4], С. Грабовського [5], С. Ятченко [6] тощо, в яких подаються різні підходи щодо розуміння сутності цього феномену, значна увага приділяється розгляду головних рис національного менталітету, його впливу на різні сфери життєдіяльності. Сучасна українська наукова думка опинилася перед тяжкою справою осмислення суперечливих суспільних реалій. Унікальна історична ситуація трансформації тоталітарного суспільства в інформаційне суспільство не має аналогів ні у вітчизняному, ні в західному минулому. Слід зазначити некоректність застосовуваної методології дослідження, використання старого понятійного апарату і некритичне запозичення у деяких західних авторів [7].

У цьому сенсі існує нагальна необхідність органічного засвоєння кращих досягнень, багато з яких стали надбанням світової гуманістики. Зокрема, це стосується терміна «ментальність», що підходить не тільки для наукового, але і для повсякденного слововживання. Певною мірою відображаючи сучасний кризовий стан суспільної психіки, він у той же час ще не набув певної концептуальної прозорості.

Мета статті – аналіз умов формування нової європейської моделі публічного адміністрування в Україні, з урахуванням національної специфіки держави і суспільства.

Вклад основного матеріалу дослідження. Кожен народ має колективні ментальні характеристики, що відрізняють його від інших народів. Тим не менш, незважаючи на їх різноманітність, антропологи, а потім психологи і нейропсихологи вважають можливим агрегувати ці подання на два типи ментальності. Згідно з культурною приналежністю їх часто називають «незахідним» (східним) і «західним» (Weird/non-Weird). У першій із культур континуальність розглядається як принципова властивість світу, у другій – представляється дискретною, що складається з відокремлених об'єктів. У першій культурі відносно мало використовується формальна логіка, але застосовується холістичний підхід і діалектична аргументація, більше виражена терпимість до суперечностей. У другій культурі більше присутні аналітичне мислення, посилена увага до окремого об'єкту, ніж до цілісності.

При західній ментальності поведінка об'єкта пояснюється його приналежністю до певної категорії і його власними властивостями. Навпаки, у східній культурі вважається: ніщо в природі не ізольовано і все взаємопов'язано, тому ізоляція елементів від цілого може вести лише до османів. Підкреслюється, що дія завжди відбувається в полі взаємодіючих сил. Ці відмінності виявляються при зіставленні стародавнього Китаю з Грецією (VIII-III ст. до н. е.) і продовжують зберігатися досі, характеризуючи особливості сучасного Китаю та інших азіатських країн порівняно з Північною Америкою та Європою.

Українська ментальність розглядається як представник останньої групи, і, крім того, перебуває під досить великим впливом євразійської ментальної парадигми. В якості основних характерних рис українського господарського менталітету виділені: індивідуалізм, завзятість у праці, розвинуті приватновласницькі інстинкти, толерантність до інших культур. Історичні трансформації української ментальності пов'язуються з переважанням селянства в соціальній структурі, впливом православного релігійного проведення, а також, у XX столітті, негативним втручанням тоталітарних ідеологій та практики реального соціалізму.

Головна мета будь-якого управлінця в публічній чи приватній сфері – досягнути максимальної ефективності, дієвості й результативності з мінімальними затратами ресурсів, часу і зусиль. Основне ж завдання, яке стоїть перед публічним управлінцем, відмітне від завдання бізнесового управлінця. Якщо бізнесовий управлінець своєю діяльністю прямо впливає на отримання прибутку певної підприємницької одиниці, то публічний управлінець – на якість життя громадян певної адміністративно-територіальної одиниці чи держави в цілому. Публічний управлінець дбає про те, як найраціональніше використати публічну інфраструктуру для виробництва публічних благ та задоволення суспільного інтересу.

Держава «зникає» на наших очах: видозмінюються його функції і прерогативи, влада перетворюється і змінюється її природа, формується мережевий політичний простір тощо. Процес трансформації держави протікає на тлі нових явищ сучасності, що знаходяться інколи в глибокому протиріччі один з одним: глобалізації та сталого розвитку; нового світового порядку і будівництва об'єднаної Європи; формування багатопольярного світу і прогнозів щодо майбутнього зіткнення цивілізацій. Історичні виклики сьогодення вимагають змін всієї архітекtonіки соціальних процесів [8].

У даний час адміністративні реформи зачіпають різні сфери і рівні держави та суспільства. Національні програми у галузі освіти, охорони здоров'я, науки здійснюються на тлі вибудовування владної вертикалі, зміцнення основ федералізму, перетворень на муніципальних рівнях влади. Не всі процеси, що відбуваються належною мірою усвідомлюються і концептуалізуються. Але очевидно, що для реалізації численних соціальних і державних програм суспільству необхідні висококласні фахівці, які будуть їх реалізовувати, співвідносячи об'єктивні вимоги життя з об'єктивно досягнутим рівнем науки управління.

У 80-х роках XX ст. в США і Великобританії домінувала концепція мінімізації держави. У Східній Європі і СРСР у цей період назрівала криза «державного

соціалізму». Нові підходи до публічного адміністрування, реалізовані в Європі впродовж двох останніх десятиліть XX ст. залишили, на думку багатьох західних дослідників, в тіні два принципових чинника європейської історії: демократію і правову державу. У процесах реформування взяла гору логіка ринку. Такі цінності ринку, як лібералізація та приватизація в економічній і соціальній діяльності, делегування і передача повноважень, особлива філософія адміністрації, заснована на моделях управління приватним сектором, запанували і в соціальній, і в публічній сферах. Необхідність переосмислення реформ публічного адміністрування з позицій подальшого вдосконалення демократії і розвитку правової держави стала очевидною на початку XXI ст. Тому в наш час всередині сформованих управлінських підходів існують різні перспективи розвитку. Маються на увазі новий публічний менеджмент і оновлене управління, а також «керівний менеджмент» і менеджмент, що «бере участь».

У даний час зростає інтерес до іншого типу адміністративного управління, так званого, «рецептивного управління», збагаченого теоріями демократичного громадянства, які трансформують багато подань «керівного менеджменту». Адміністрація має бути «розуміючою», «рецептивною», яка бажає служити суспільству і, перш за все, громадянам, яких вона завжди має на увазі і з якими веде прямий діалог. Нова трансформація публічного адміністрування знаменує важливий крок до відкритості публічної адміністрації для громадян.

Модель рецептивного управління визнає істотну різницю між громадським управлінням та управлінням у сфері підприємництва. Для виживання бюрократії необхідне гарне громадське управління, засноване на контролі і відповідальності. Бюрократія, з притаманною їй моделлю самоорганізації, є одним з найважливіших інструментів демократичної держави, який гарантує рівність і зменшує асиметрію, що вноситься ринком.

Таким чином, суспільне управління розглядається не тільки з точки зору своєї ефективності, але і з позицій більш фундаментальних цінностей, які знаходяться за межею компетенції управління підприємництвом: це легальність і легітимність [9].

Публічне адміністрування – це залучення всіх зацікавлених громадян до управління справами міста, села, до управління своєю країною. Це реалізація права народу на управління великою державою, в даному випадку на управління Україною [10]. Зміст публічного адміністрування реалізується через комплекс функцій – функцій, які виконують завдання товариства шляхом самокерованої діяльності в різних процесуальних формах. Слід зазначити, що зв'язки адміністрування простежуються і в діяльності законодавчих органів, органів прокуратури, судів, однак ці зв'язки є внутрішніми, організаційно-правовими.

Принципи концепції «E-Governance» і методів «якісного управління» («Good Governance»), які ґрунтуються в новій моделі публічного управління, в Україні тільки починають усвідомлюватися. У даний час Україна знаходиться в процесі побудови системи «E-Government», а саме, на першому етапі впровадження технологій інформаційного суспільства в сферу функціонування владних структур і побудови електронного уряду.

У світовій практиці йде процес цілеспрямованої побудови системи електронного уряду при безпосередньому ініціюванні цей процес участю самого уряду, різних державних органів. Мабуть, головна вітчизняна проблема в галузі державного управління – відсутність взаєморозуміння і довіри між населенням і владою – проявляється і на шляху реалізації концепції «E-Governance». Судячи з практичних кроків у цьому напрямку, представники влади поки не усвідомили необхідності зміни парадигми управління, а в суспільстві домінують скептичні оцінки ідеї про те, що з допомогою ІКТ можна забезпечити ефективну взаємодію влади, населення і бізнесу. Однак, на нашу думку, в епоху інформаційного суспільства іншої альтернативи розвитку державного управління немає: державне управління стає менш жорстким і регламентованим; воно базується, скоріше, на горизонтальних, ніж на вертикальних зв'язках між державними органами, організаціями громадянського суспільства та бізнесом.

До нового підходу належить і поняття «якісне управління» (Good Governance), яке за методологією ООН включає такі ключові характеристики:

- співпраця і спільна праця громадян та влади (Participatory);
- визнання верховенства права (Rule of Law);
- прозорість влади та її рішень (Transparency);
- чуйність реагування, оперативність (Responsiveness);
- орієнтація на консенсус (Consensus Oriented);
- рівність і відсутність дискримінації (Equity and Inclusiveness);
- результативність, ефективність і економічність (Effectiveness and Efficiency) – підзвітність влади громадянам (Accountability) [11].

З результатів класифікації Україна – держава з високим рівнем людського капіталу, розвинутої телекомунікаційної інфраструктурою та низьким рівнем інтерактивності урядових веб-сайтів. Рівень телекомунікаційних, інформаційних сервісів, запропонованих громадянам України, поки що не відповідає світовим стандартам (див. таблицю) [12].

Таблиця

Стадії формування електронного уряду

Стадія	Характеристика	Держави
Нульова (кластер 6)	Низький рівень людського капіталу; відсутність телекомунікаційної інфраструктури і урядових веб-сайтів	28 держав: серед яких Афганістан, Бангладеш, Чад, Нігер, Пакистан, Сенегал, Мозамбік
Перша (кластер 5)	Середній рівень людського капіталу; практична відсутність телекомунікаційної інфраструктури і урядових веб-сайтів	50 держав: серед яких Ангола, Індія, Ірак, Намібія, Непал, Нігерія, Судан, Таджикистан, Туркменістан, Зімбабве
Друга (кластер 4)	Рівень людського капіталу більш середнього; телекомунікаційні інфраструктури і урядові веб-сайти на стадії становлення	15 держав: серед яких Вірменія, Куба, Грузія, Іран, Парагвай
Третя (кластер 3)	Рівень людського капіталу більш середнього; телекомунікаційна інфраструктура на стадії становлення та урядові веб-сайти мають інформаційний характер	24 держави: серед яких Азербайджан, Китай, Єгипет, Казахстан, Узбекистан, Киргизстан, Молдова, Таїланд, Сальвадор, Гондурас, ПАР
Четверта (кластер 2)	Високий рівень людського капіталу, розвинута телекомунікаційна інфраструктура та урядові веб-сайти мають інформаційний характер	43 держави: серед яких Болгарія, Білорусь, Чехія, Греція, Італія, Польща, Латвія, Росія, Туреччина, Україна
П'ята (кластер 1)	Вищий рівень людського капіталу, розвинута телекомунікаційна інфраструктура та урядові веб-сайти мають інтерактивний характер	32 держави: серед яких Корея, США, Канада, Великобританія, Норвегія, Данія, Австралія, Франція, Сінгапур, Швеція, Німеччина, Японія, Естонія

На менталітет громадян впливає те, що Україна прагне не стільки існувати, скільки довести всім своє існування. Як ви розумієте, життя в країні, в якій витрачається сила-силенна грошей на «підфарбовування лише фасаду», вельми невтішне. Українці пасивні, безтурботні, хоча і схильні до анархії. Українцям притаманні мрійливість і чуттєвість. Практично всі політичні особистості – це продукт цього «хуторянства», його втілення, тобто його класичний образ. «Хуторянство» – це природний стан української нації. Менталітет хуторянина можна описати, виділивши основні характерні риси:

- він вважає себе розумним, а іноді навіть мудрим. Ці риси проявляються в його хитрості, а також здатності вчасно піти від ризику, уникаючи непотрібної роботи і небезпеки;
- він може люто ненавидіти якогось представника влади, переносити гнів на близьке оточення, але при особистій зустрічі з чиновником улесливо нагинається;

- хуторянин живе за принципом: «моя хата з краю»;
- він остерегається ініціативних і сміливих особистостей, оскільки бачить в них приховану небезпеку для свого благополуччя.

Реалії глобального економічного простору скрутні: Україна – країна «наздоганяючої» моделі економічного розвитку, яка переживає в ХХІ ст. процеси, пережиті США і Європою в ХІХ – початку ХХ ст. Ми змушені будувати те, що в інших країнах вже перебудується.

Українська самосвідомість ще не вийшла з кокона імперського і радянського самосвідомості. Це маргінальний стан: між імперським шовінізмом і рваншизмом і націоналістичним самоприниженням і страхом національно-державного розпаду. Отже, структура визначальних рис українського менталітету така:

- соціальні риси: індивідуалізм (любов до землі і приватної власності); здатність до мімікрії та клієнтаризму; релігійність або духовність;

- психологічні риси: емоційність (кордоцентризм та ідеалізм); раціоналізм. Дана класифікація є умовною і не претендує на загальність.

Парадигма, яка може бути основою моделювання процесу формування професійного менталітету державних службовців, полягає в забезпеченні зв'язку освіти і діяльності. При формуванні професійного менталітету державних службовців використовується положення моделі навчання, де провідна роль в організації процесу навчання на всіх її етапах належить тому, хто навчається. Державний службовець, який навчається, є активним і рівноправним суб'єктом процесу навчання. Така модель дозволяє забезпечити суб'єкт-суб'єктні відносини, а також підвищити рівень навчання.

Основні вимоги, що можуть бути ядром технології моделювання індивідуальних освітніх програм формування професійного менталітету державних службовців:

- відкритість освітнього процесу, що дозволяє державним службовцям самостійно формувати освітній шлях відповідно з особистісними бажаннями і особливостями, який включає рівень і якість вихідної підготовки;

- висока інтелектуальна технологічність навчання на базі нових педагогічних інтелектуальних технологій, адаптованих до особистісних особливостей державних службовців, які навчаються;

- доступність технологій навчання, що досягається застосуванням різних засобів, включаючи персональні ЕОМ, комп'ютерні мережі Інтернет, віртуальні тьюторіали та ін.;

- можливість надавати різні форми навчання: очну (денну, вечірню, вихідного дня), очно-заочну, заочну, дистанційну;

- гнучкість – можливість вільно варіювати тривалість і порядок опанування програми;

- модульність – цілісне уявлення про навчальний процес за всіма стадіями навчання [13].

Висновки

Публічне адміністрування є важливим інструментом здійснення державного управління, а його системний розвиток правомірно розглядати як одну з ключових умов вдосконалення функціонування всіх органів влади. Тому існує нагальна необхідність в закріпленні основних концептуальних основ подальшого вдосконалення функціонування системи публічного адміністрування. Про те, що таке держава і в чому полягає мета цього найважливішого феномену соціального улаштування людини, написано багато. Але, вступивши у ХХІ ст., можна констатувати парадоксально: не написано практично нічого.

В офіційних документах і програмах національних проектів, наприклад, в Стратегії державної кадрової політики на 2012-2020 роки, що враховує особливості і перспективи розвитку українського суспільства, світові тенденції, вказується на важливість продовження реформ системи державного управління з урахуванням ідеології нового державного менеджменту.

Канонічна бюрократична (Веберовська) модель, що припускає владу «бюро»: норм, стандартів, пла-

нів, – на практиці породжує сильні організаційні патології, такі як неповороткість, розростання держапарату, ігнорування інтересів населення в користь дотримання багатоступеневих процедур, «освоєння бюджетів» замість збільшення корисності державних послуг.

Образ соціального світу, уособленням якого виступала національна держава, на думку ряду дослідників, стрімко змінюється. Реформування державної служби актуалізує завдання управління ефективністю діяльності державних службовців. Це можливо здійснити за допомогою освоєння та адаптації концептуальних основ компетенційного підходу до умов державної служби.

Список використаних джерел

1. Peters B. Guy. Handbook of Public Administration / B. Guy, Jon Pierre. – London, 2005. – 640 p.

2. Public Management: Institutional Renewal for the Twenty-First Century. Volume Editors: Lawrence R. Jones and Fred Thompson // JAI PRESS INC. Stamford, Connecticut. – 1999. – Vol. 10. – 269 p.

3. Розпутенко І.В. Проблема ідеології навчання державних управлінців // Технології забезпечення якості освіти в державному управлінні: виклики сьогодення: матеріали другої Всеукр. наук.-практ. конф. за міжнар. участю (Київ, 30 листоп. 2012 р.). – К.: НАДУ, 2012. – С. 88-90.

4. Бичко І.В. Історія філософії / І.В. Бичко, А.К. Бичко, В.Г. Табачковський. – К., 2010. – С. 8-9.

5. Нариси з історії українського державотворення / С. Грабовський, С. Ставроянні, Л.Шкляр. – К.: Генеза, 1995. – 608 с.

6. Ятченко В. Метафізичний вимір авторитетності соціального порядку (культурно-історичний аспект). – К.: Генеза, 2012. – С.11-12.

7. Коэн Д.Л. Гражданское общество и политическая теория / Д.Л. Коэн, Э. Арато. – М.: Весь Мир, 2003.

8. Кин Дж. Демократия и гражданское общество / Джон Кин. – М.: Прогресс-Традиция, 2001. – 562 с.

9. Назарчук А.В. Социальные сети и трансформация политического порядка [Електронне видання] / А.В. Назарчук // Вестник аналитики. – 2007. – № 30 (4). – Режим доступу: http://www.nazarchuk.com/p_16.html.

10. Трансформация государства и эволюция публичного администрирования в условиях глобализации [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://xreferat.com/72/1431-2-transformaciya-gosudarstva-i-evolyuciya-publichnogo-administrirovaniya-v-usloviyah-globalizacii.html>.

11. What is Good Governance? / UNESCAP [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.unesap.org/huset/gg/governance.htm>.

12. Kohonen, T. Self-Organizing Maps (Third Extended edition) / T. Kohonen. – New York, 2001. – 501 p.

13. Філіпова Т.В. Змістовні та процесуальні компоненти особистісно орієнтованої технології формування професійного менталітету державних службовців / Т.В. Філіпова // Технології забезпечення якості освіти в державному управлінні: виклики сьогодення: матеріали другої Всеукр. наук.-практ. конф. за міжнар. участю (Київ, 30 листоп. 2012 р.). – К.: НАДУ, 2012. – С. 126-128.